

Любезніи Читатели! гледамы че не мало раздорство проникна между нынѣшнихъ писателей Болгарскихъ въ сочиненіяхъ ихъ елика се издадохъ на свѣтъ даже до днесъ, наипаче же въ Сатиричныя члены Болгарски и мѣстоимѣнныя частицы кои почти на всякій градъ разнствуютъ. На примѣръ, на єдны страны говорятъ, напой коня, на други, на пой конятъ, на други коня, а на други конатъ, и коньо и коньотъ, и коно и конотъ. Такожде и мѣстоименія, нѣкои говорятъ тии или тия, друзи, тизи, тинзи, тейзи, той тойзи, този, тозе, тая, тази и проч. не согласующесе между собою, а по вышшей мѣрѣ Восточна Болгарія съ Западною. На пр. восточный Болгаринъ говори, викни я, сирѣчь жену. Западный Болгаринъ наипаче же въ Софійскія страны, викни ю. Иди въ колибата Восточный: иди въ колибу или хижу Западный. Гдѣ ходи? на село: сирѣчь на знаемое село. Гдѣ ходи? на єдно село или градъ: сирѣчь, неопредѣлительно. И первое и второе безъ членъ, само второе съ непредѣльнымъ числителнымъ, на єдно село. Отъ здѣ е явно че можемъ да опредѣляваме вся существительная имена просто, кога требова да ги опредѣлимъ: а непредѣльная имена съ мѣстоименіями нѣкій или єдинъ на пр. иде